

Een illusionist.
Een afvalrace.
Een kans uit duizenden.

De grote Wossen jacht

JUSTYN EDWARDS

Dit boek is een truc. Ik wil niet dat je achteroverleunt en ervan geniet. Ik wil zelfs niet dat je het ook maar een seconde uit het oog verliest, want aan het eind van dit verhaal zal ik verdwenen zijn uit een verborgen kamer onder een brandend huis, diep onder de grond, omringd door beveiligers en tientallen camera's, samen met een heel waardevol geheim. Een heleboel extreem slimme mensen zullen geprobeerd hebben om mij tegen te houden en ze zullen er stuk voor stuk niet in zijn geslaagd.

De vraag is: zal het jou lukken om erachter te komen hoe ik het heb gedaan?

In dit boek staan meer dan genoeg aanwijzingen om je te helpen. Wees gerust: net als bij alle trucs is er een volkomen logische verklaring. Als jij erachter komt en als jij goed bent in dit soort raadsels oplossen, zullen we je waarschijnlijk wel vragen om je bij ons aan te sluiten. We zullen je hulp nodig hebben bij wat ons nog te wachten staat.

A decorative border surrounds the text, consisting of various playing cards (aces, kings, queens, jacks, tens, nines, eights, sevens, sixes, fives, fours, threes, twos, aces) and stars of different sizes and orientations. The cards are scattered around the text, with some showing specific suits like spades and hearts. The stars are also scattered, some pointing towards the center and others pointing outwards.

DEEL EEN:

Op zoek naar het onmogelijke

Waarin een goochelaar je uitnodigt op het podium om deel te nemen aan een truc.

We leggen ons lot in de handen van de goochelaar, omdat we allemaal onze rol zullen spelen in de illusie die volgt.

Let goed op. Je staat op het punt om voor de gek gehouden te worden.

De diefstal

Voor een diefstal wordt meestal geen reclame gemaakt. Dieven zenden hun misdaden niet uit op tv en ze hangen geen grote borden op waarop staat wat ze precies gaan doen. Er zullen ongetwijfeld dieven zijn die wel eens met een spandoek zwaaien op een muziekfestival, maar over het algemeen staan misdadigers niet graag in de belangstelling.

Maar toch...

...keek Liz naar een groot spandoek dat reclame maakte voor een diefstal. Die live op tv zou worden uitgezonden.

Oké, het woord 'diefstal' stond er niet letterlijk. Je moest tussen de regels door lezen, maar het was overduidelijk wat hier de bedoeling van was.

Op het spandoek dat over het hek gedrapeerd hing, stond:

WELKOM BIJ DE GROTE VOSSENJACHT

TREED BINNEN IN HET VOSSENHOL
EN ONTHUL ALLE GEHEIMEN

De grote vossenjacht was een nieuw tv-programma over het oplossen van verborgen raadsels in het huis van een dode goochelaar. Het werd gepresenteerd door een andere goochelaar en het was overduidelijk dat hij alleen in het programma zat omdat hij de illusies van zijn rivaal te pakken wilde krijgen. Dat kon niet anders. Dit was diefstal.

Liz stond samen met haar moeder in een lange rij met mensen die allemaal hoopten dat ze mochten meedoen aan het programma. Zo nu en dan konden ze een paar stapjes naar voren zetten en trok Liz haar koffer op wieltjes achter zich aan. Toen ze aan de beurt was, kwam ze bij een tafeltje dat door moest gaan voor inschrijfbalie. Er zat een man achter met een baard, een hoop tattoos en een grote dosis verveeldheid.

‘Dit invullen.’ Hij schoof een formulier naar Liz toe.

Had hij nou een tattoo van Daffy Duck op zijn arm? Daar had hij vast spijt van, tenzij Daffy een belangrijke rol in zijn leven speelde.

Hij gooide een pen op tafel en onderdrukte een geeuw.

Ze vulde alles zorgvuldig in. Alle belangrijke gegevens: Felicity Lions, vrouw, dertien jaar oud, haar adres, geen grote fan van Daffy Duck. Zelfs niet van zijn vroege werk.

En nu kwam het moment waarop alles mis kon gaan. Eerlijk gezegd was dit slechts een van de vele momenten waarop het rampzalig kon aflopen, maar de komende paar seconden zouden heel belangrijk zijn. Zouden ze haar naam herkennen? Liz voelde haar hart in haar keel kloppen en haar handen trilden toen ze het formulier teruggaf.

De man keek ernaar.

Liz verwachtte bijna dat hij onder de tafel een of andere alarmknop zou indrukken. Misschien zou er een waarschuwingslicht gaan knipperen of zou ze in de verte een toeter horen.

Maar er gebeurde niets.

Hij keek naar het formulier alsof hij nog nooit woorden had gezien. Wat heel goed mogelijk was, natuurlijk. Toen zette hij er een stempel op, schoof een badge met een nummer naar Liz en schonk haar dezelfde lege glimlach die hij bij de rest van de kandidaten gebruikte.

Zijn blik schoot omlaag. ‘Heb je hulp nodig met je...’ vroeg hij.

Liz schudde haar hoofd. ‘Nee. Dat lukt wel.’

Hij legde het formulier in een bakje, nam haar koffer aan, plakte er een sticker op en gebaarde dat ze mocht doorlopen.

Welkom bij *De grote vossenjacht*.

Haar moeder gaf haar een dikke knuffel. 'Ik wil nog een laatste keer afscheid nemen,' zei ze.

Liz glimlachte. 'Hebben we dat niet al zes keer gedaan?'

'En denk eraan,' zei haar moeder, die zich losmaakte uit de knuffel. 'Wees voorzichtig.'

'Dat doe ik.'

'Andar com um amigo no escuro é melhor que caminhar sozinho na luz. Met een vriend in het donker lopen is beter dan in je eentje in het licht lopen. Dat zei mijn moeder altijd tegen mij.'

Liz lachte. 'Want goede adviezen zijn altijd in het Portugees.'

'Ik meen het.' Ze friemelde aan de badge die Liz had opgespeld. 'Vraag om hulp als je het nodig hebt. Je hoeft niet alles in je eentje te doen.'

'Ik beloof het.'

'Zo, nu zit-ie beter.' Haar moeder maakte de veiligheidsspeld opnieuw vast en zette een stap naar achteren. 'En beloof me dat je plezier maakt.'

'M'n badge zit recht, dus het kan niet meer misgaan.'

'Ik wil dat je het belooft.'

Liz knikte. 'Ik beloof het.'

‘Mooi.’

Liz gaf haar moeder nog een laatste knuffel. ‘Hou van je,’ zei ze.

‘Ik ook van jou.’

Ze liet los. ‘Nou, ik ga even een wedstrijd winnen,’ zei ze. Ze wierp haar moeder een kushandje toe en liep naar de ingang. Nadat ze de indrukwekkende hekken door was gelopen, volgde ze het pad dat kronkelend naar een grote tent liep. Aan beide kanten van het pad waren tuinen met tientallen bloemperken en grasveldjes, omringd door hoge bomen. Het was een vochtige dag en er hing mist boven de bomen. Hier en daar klampte zich nog een blaadje vast aan de takken, voordat ze uiteindelijk allemaal zouden vallen en herfst winter werd.

De tent zat vol met een paar honderd verwachtingsvolle kandidaten, die allemaal met elkaar aan het kletsen waren. Vooraan hing een groot scherm en er was ook een podium. Liz koos een plekje achterin. Ze was opgelucht dat ze niet meer op haar been hoefde te leunen. Ze luisterde naar de gesprekken om haar heen. Iedereen was opgetogen. Sommige kandidaten vroegen zich af hoe moeilijk de wedstrijd zou zijn en anderen zeiden dat ze hoopten beroemde tv-sterren te worden. Liz was waarschijnlijk de enige persoon in de tent die wist wat er echt aan de hand was. Goede trucs hadden altijd een briljante afleiding nodig. En zij waren de afleiding.

2

De laatste truc

De lichten in de tent gingen uit en op het scherm begon een filmpje van De Grote Vos op een podium. ‘De beroemde mysterieuze Grote Vos heeft zes weken geleden tijdens zijn voorstelling in Las Vegas zijn laatste truc opgevoerd,’ zei de voice-over. ‘Nadat hij aan zijn opgetogen publiek had onthuld dat hij ongeneeslijk ziek was en nog maar een paar weken te leven had, stapte hij in een houten kast en ging hij in rook op. Was dit wederom een grote publiciteitsstunt van de meester van de illusie? Wilde hij gewoon voorpaginanieuws worden? Of sprak hij voor de verandering een keer de waarheid? Het enige wat we zeker weten is dat hij na deze truc niet meer gezien is en dat zijn voorstelling, die al zes jaar liep, onmiddellijk gestopt is.’

Er verschenen nu foto's van de website van de Vos op het scherm.

‘De Grote Vos heeft altijd talent gehad voor publiciteit en het lijkt erop dat zijn dood hem niet tegenhoudt. Afgelopen weekend verscheen er een mysterieuze videoboodschap, waarin hij een wedstrijd aankondigde. Hij heeft geen erfgenamen, maar het lijkt erop dat hij zijn geheimen graag wilde doorgeven.’

Liz leunde voorover toen ze foto's van het huis lieten zien.

‘De afgelopen vijf jaar leidde De Grote Vos een afgezonderd leven op dit landgoed van honderdvijftig hectare net buiten het kustplaatsje Weymouth in het graafschap Dorset. Hij heeft altijd een band gehad met Weymouth, omdat hij er als tiener zijn allereerste goocheltrucs opvoerde op de pier. Toen hij begon met optreden, beloofde hij zichzelf dat hij zou terugkeren om het oude vervallen landhuis te kopen als hij ooit beroemd zou worden. Tientallen jaren later kwam zijn droom uit. Het gerucht gaat dat hij miljoenen heeft uitgegeven en een team van bouwvakkers het huis heeft laten restaureren. Ook zou hij allerlei geheime aanpassingen aan het huis hebben gedaan. Er is sindsdien veel gespeculeerd over wat er allemaal precies is gebeurd in het huis, vooral nadat De Grote Vos er een zes meter hoog hek met prikkeldraad omheen heeft laten zetten en hij iedereen die er iets

mee te maken had een geheimhoudingsverklaring liet tekenen.'

Ze zagen nu wat beelden van de Vos op prijsuitreikingen. De voice-over ging verder: 'Deze geheimzinnigheid paste helemaal bij de Vos, want niemand heeft ooit zijn gezicht gezien. Er werd wel beweerd dat hij als kind misvormd is geraakt bij een ongeluk of dat hij een groot litteken op zijn gezicht had. Er zijn geen foto's van hem te vinden, omdat zijn echte naam zelfs tot op de dag van vandaag niet bekend is. Mensen die hem hebben ontmoet zeggen dat je zijn doordringende blauwe ogen kon zien door het masker dat hij altijd droeg.' Het filmpje toonde nu hoe de Vos een auto in stapte. De beelden waren wazig en duidelijk van grote afstand gefilmd. 'Hij had al jaren geen interviews gegeven en behalve op het podium is hij de afgelopen tijd alleen in de rechtbank gezien. In juni van dit jaar is goochelaar Dominic Drake een rechtszaak begonnen tegen De Grote Vos om de rechten van een nieuwe truc terug te krijgen. Drake beweerde dat de Vos het idee achter de illusie van hem gestolen had en beschuldigde hem van diefstal van intellectueel eigendom. De Grote Vos ontkende dit in alle toonaarden. De rechtszaak vond plaats achter gesloten deuren omdat de inhoud van de zaak nogal gevoelig lag. Beide goochelaars waren bang dat hun geheimen openbaar zouden worden gemaakt. Daarom weten we niet veel over de truc waar het allemaal

om draaide bij deze ruzie. We weten alleen dat Drake het “de ultieme illusie” noemde en dat De Grote Vos zei dat het “waarschijnlijk de beste goocheltruc ooit” was. Het enige wat er is gelect naar de media is dat de truc bekendstaat als het Belsysteem.’

En daar was hij dan. De reden waarom Liz hier was. Ze kon zich het moment waarop haar vader haar vertelde dat hij het Belsysteem had uitgevonden nog heel goed herinneren. Hij had gezegd dat het een illusie was die de geschiedenis van het goochelen zou veranderen. Maar omdat het leven nu eenmaal wreed is, belandde de truc in de handen van De Grote Vos. Liz ging dat rechtzetten. Ze ging de truc terugstelen. Hoe dan ook.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Great Fox Illusion*

Verschenen bij Walker Books Ltd.

© 2022 Justyn Edwards

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Elsbeth Witt

Omslagafbeelding en illustraties: Flavia Sorrentino

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5786 8 (e-book 978 90 261 5788 2)

NUR 282, 283